

GEVOEL VAN HERKENNING

‘Oh, wat zijn dat een bijzondere kleuren!’ Het oplettende achtjarige meisje komt er van de andere kant van de kamer bij zitten als ik haar vierjarige broertje voorlees uit een nieuw prentenboek. Het jongetje zit helemaal stil en luistert met glanzende ogen naar het verhaal *Hoe de kleine engel op aarde kwam*. ‘Mooi, hè?’ zegt hij tegen zijn zusje. ‘Ja, zo prachtig geschilderd.’ Ik glimlach van binnen. En geniet net zoveel als de beide kinderen op wie ik sinds een halfjaar elke vrijdagmiddag oppas.

Zij kennen deze soort van nat-in-nat schilderijen niet en ik vind het fijn te merken hoe ze reageren. Onbevooroordeeld en open. Het lijkt wel of ik de aquarellen en de mooie woorden zelf ook voor het eerst zie.

Ooit, vlak na de Tweede Wereldoorlog, was dit mysterieverhaal een vertelsel op de kleuterscholen van de Vrije School. De Duitse Hilda Herklotz, die in de oorlog haar drie jongvolwassen zoons had verloren, schreef het op, en generaties kleuterjuffies vertelden het uit hun hoofd en hart na. Nu is het opnieuw in het Nederlands vertaald door Els IJsselmuiden, nadat haar kleinzoon had gevraagd naar een boek over engelen.

De schilderes Janneke Rosenbrand maakte er ragfijne waterverfschilderingen bij: heel subtiel van kleur en beweging. Liefde, geborgenheid en dankbaarheid spreken uit dit wonderschone geheel van Uitgeverij Aan de Tijd.

‘Er was eens een kleine engel die alles wat er in de hemel is gezien had. Daarom keek hij maar eens tussen de wolken door of er verderop misschien nog iets was. “Oh,” riep hij opeens, “wat is dat daar beneden dat zo groot en donker is?”

“Dat grote donkere daar beneden, dat is de aarde,” zei de grote engel.’

De kleine engel wil graag naar de aarde toe, maar die is nog niet ingericht. Op elke nieuwe bladzijde komt er nu een verandering: eerst rood en geel licht en later blauw – de zee, de vissen, de vogels, de planten en steeds meer dieren.

Telkens vraagt de kleine engel om naar beneden, naar de aarde, te mogen gaan. En telkens antwoordt de grote engel: “Wacht nog een tijdje, het is nog te vroeg.”

Deze herhaling is prettig en spannend voor de kinderen. Dan verschijnt er een grote regenboog en mag de kleine engel gaan. Maar eerst geeft hij

zijn vleugels aan de grote engel die ze voor hem zal bewaren. Op aarde kan hij immers geen engel blijven. Dan moet hij een menskind worden.

De dieren op aarde verwachten het wonder. Ze zeggen tegen elkaar: ‘Kom mee, het zal spoedig gebeuren.’ De wind blaast in de oren van het rennende paard: ‘Loop snel, dan zul je een wonder beleven.’ Het vogeltje tsjilpt tegen de bosdieren: ‘Kom allemaal achter mij aan.’ Van alle kanten komen nu ook de wilde dieren. Ze zien dat het kind over de brug van licht is gekomen.

Nu pas is de aarde volledig. Iedereen is gelukkig en tevreden. De dieren gaan slapen en ook het kind valt in een diepe slaap.

Die nacht gebeurt er nog een wonder. Als het kind de volgende morgen wakker wordt, ligt het in een heerlijk warm bedje. Een vader en moeder staan bij hem en zeggen tegen elkaar: “Dit is het kind waarop we zo lang hebben gewacht. Wat is het lief.” Dan geven ze het kind zijn naam. Maar op een dag zal het kind zich zijn vleugels herinneren en weten dat het die bij de grote engel heeft achtergelaten. Dan zal het ook weer weten dat het eens terug zal gaan.’

Steeds opnieuw willen de kinderen dit prentenboek bekijken en voorgelezen krijgen. Het geeft ze een diep gevoel van herkenning en wekt gevoelens van eerbied op. ‘Ja, zo is het.’ In deze tijd extra nodig. Verbondenheid met het grote geheel, met de natuur, kan alleen vanuit verwondering ontstaan.

Amalia Baracs

Hilda Herklotz: *Hoe de kleine engel op aarde kwam* | Ill. Janneke Rosenbrand | Uitg. Aan de Tijd | € 17,50 | Bestellingen: www.uitgeverijaandetijd.nl | Er is ook een serie van 8 kaarten op prentbriefkaartformaat beschikbaar van afbeeldingen uit het boek: € 1,00 per stuk excl. verzendkosten.

Prentbriefkaart Hoe de kleine engel op aarde kwam

